Hans-Jörg Ronsdorf

Який стосунок хрест має до нас

Просто.
Зрозуміло.

ЧОМУ ІСУС МУСИВ ПОМЕРТИ?

Чому Ісус мусив померти?

Який стосунок хрест має до нас

Hans-Jörg Ronsdorf

1-ше видання (німецьке видання), жовтень 2026 р., Зульцберг
Усі права застережено
Оформлення обкладинки: Christine Ronsdorf
Біблійні слова передано вільно
Замовлення, запитання, зв'язок: hj-ronsdorf@t-online.de

Бог же виявляє Свою любов до нас тим, що Христос помер **ЗА НАС**, *коли ми ще були грішниками.*

Римлян 5:8

Ця маленька книжка шукає відповідь на одне-єдине запитання: чому смерть одного чоловіка дві тисячі років тому має допомогти мені сьогодні? Вона написана для читачів, які мають мало справи з церквою. Крок за кроком, простими словами.

Зміст

1 Просте запитання 6
2 Що з нами не так 8
3 Який Бог насправді 10
4 Чому кров? 12
5 Що казав Сам Ісус 14
6 Три важкі речення 16
7 Як Його смерть нас рятує 18
8 Чому без Великодня не обійтися 21
9 Добра звістка 23

1 Просте запитання

Дві тисячі років тому стратили одного чоловіка. За містом, за міськими мурами. На дерев'яній балці, на дерев'яному хресті. На очах у цікавих глядачів, звиклих до насильства. Так тоді помирало багато людей. Римляни вбили тисячі, багатьох розіп'яли. Безглузді смерті.

Про цього одного чоловіка християни й досі кажуть дивні слова. Мовляв, Він помер за нас. Що це означає: за нас? Чим ця одна смерть має відрізнятися?

Були й є люди, які помирають за інших. Коли тільки так можуть урятувати інших від смерті. Більшого не можна зробити, як віддати себе за інших. Щоб вони могли жити.

Колись, коли ще не було щеплень, діти задихалися від дифтерії. Густий наліт затягував їм горло. Іноді допомагало тільки одне. Лікар уводив трубочку й власним ротом відсмоктував наліт. Дитина знову могла дихати. Але тепер хвороба була в самому лікареві. Дехто з лікарів від цього помер.

Лікар не просто допоміг. Він узяв у себе те, що вбивало дитину. Хвороба вийшла з дитини й увійшла в лікаря.

Саме тут і починається запитання. Якщо Ісус помер за нас, то від чого ж Він нас урятував? Що було тією хворобою і де вона була, якщо перенести цей образ?

Більшість людей не відчуває жодної хвороби. Вони живуть, працюють, люблять, роблять усе, що можуть. Хвороба? Де? А якщо вона й є, то чому смерть одного чоловіка дві тисячі років тому мала б її вилікувати? Один чоловік помер в Єрусалимі. А я живу тут.

Який стосунок має Його хрест до мене? Це не наївне запитання. Це найважливіше запитання, яке можна поставити християнству. У цій маленькій книжці я хочу зробити тільки одне: спробувати відповісти на це одне запитання. Крок за кроком. Спершу: на що ми страждаємо? Потім: хто Той, Хто забирає це від нас? Далі: що відбувається з Ним? І насамкінець: як це доходить до мене?

Один із перших християн якось сказав ці слова точніше. Він написав, що Ісус поніс нашу провину у Своєму власному тілі, там, на дереві, на хресті. І що Його ранами ми зцілилися.[1]

1. 1 Петра 2:24

Запам'ятайте три слова з цього речення:
Поніс. Тіло. Зцілення.
Над ними ми ще трохи поміркуємо.

2 Що з нами не так

Я почну не з Бога.

Ідеться про нас.

Ніхто з нас не міг вибрати, хто дав нам життя і де ми народилися. У які обставини кинуло нас життя, вирішували не ми. І де ми стоїмо сьогодні, здебільшого теж визначали не ми.

Тепер ідеться вже не про тілесну хворобу, як у дитини з розділу 1. Ідеться про хворобу, якої не намацаєш, і про те, як її відчувають: порожнеча, безглуздість, почуття провини, зламаність, безвихідь, скутість, безнадія. Ніхто не хоче цього відчувати. Хто чесно зупиниться, може помітити в собі такі й подібні почуття.

Часто вони приходять у тиху хвилину. Уночі, коли ви не можете заснути. Біля могили. Або коли хтось більше не розмовляє з вами. Тоді з'являється щось, чого ви не можете відігнати.

У кожної людини є щось, чого вона вже не може виправити. Слово, яке прозвучало. Двері, якими грюкнули. Людина, яка померла, перш ніж ви помирилися. Обман, якого ніхто не помітив, але якого ви самі ніколи не забудете.

Ви можете багато чого зробити. Можете це усвідомити. Можете вибачитися. Можете відшкодувати шкоду, де це можливо. Можете вирішити ніколи більше так не робити.

Усвідомлення приходить надто пізно. Вибачення вже не доходить до іншого. Шкоду не відшкодуєш, бо для цього не існує грошей. Або тому, що це взагалі неможливо. А намір тримається лише до наступного разу.

І навіть якби все вдалося, дещо залишилося б. Те, що сталося, — сталося. Воно є у світі. Жодне відшкодування не зробить так, ніби цього не було.

Досі ми дивилися тільки на себе, людей. А що, коли Бог — наш Творець? Не ми створили світ. І не закони природи. І не закономірності чи умови того, як ми можемо поводитися з провиною або як по-справжньому її позбутися. Це Божий світ, у якому ми народилися. Хоч ми й думаємо інакше, правила встановлюємо не ми.

Усе, що я назвав вище, можна порівняти зі смертельною хворобою. Біблія має для цього коротке слово: гріх.

Слово «гріх» затерте. Багато хто чує в ньому лише моралізаторство й повчально піднятий палець. А йдеться про щось дуже життєве. Слово, яке вживає Біблія, буквально означає: не влучити в ціль. Як стріла, що пролітає повз.

Отже, гріх означає: я не той, ким мав би бути. І я зробив те, чого не мало бути. Одне пов'язане з другим. Це слово означає вчинки. Їх можна порахувати. І воно означає частину нашого єства, звідки ці вчинки походять. Її порахувати не можна. Але кожен її знає. Ви щось собі задумали, а тоді робите інше. Ніби це якась сила, що нас жене. Зсередини, а також ззовні.

Тепер — слова, які важко слухати. Вони стосуються всіх. І мене теж.

Біблія каже так: усі згрішили й не відповідають Божій славі.[2] Тобто ніхто не є і не стає тим, ким Бог його спочатку створив.

Я нікого не звинувачую, нікого не обвинувачую. Зрештою кожна людина стоїть віч-на-віч сама із собою. Утеча від себе колись закінчується. Краще зупинитися й бути чесним: чи є скутість, порожнеча, безглуздість, провина, самотність, зламаність, насильство, проступки? Вони як гарячка. Але гарячка — це не хвороба. Вона показує, що хвороба є, що щось не так.

За цим стоїть хвороба. Вона не гучна. Вона діє тихо. І немає такого щабля, на якому ви від неї втечете. Бо провина не лише в інших чи поза мною. Вона сидить у мені. У моєму житті, у моїй історії, у тому, що я є.

Один філософ якось назвав наше сумління залою суду. У ній звучать три голоси: обвинувача, захисника й судді. Усі троє говорять у нас. Обвинувач перелічує, що ми зробили. Захисник шукає відмовок. А суддя виносить вирок, від якого нам не ухилитися. Цю залу суду нам ніхто не мусить пояснювати. Ми носимо її з собою.

Тому самого лише слова замало. Коли хтось каже мені: «Забудьмо», — це по-доброму. Але це не робить мене іншою людиною. І не робить так, ніби того, що сталося, не було. Жоден лікар не вилікує дитину, сказавши: «Нічого страшного».

Отже, нам потрібні дві речі. Щоб нам простили. І щоб те, що сидить у нас, вийшло назовні й знайшло свій кінець. Одне без другого не допомагає.

2. Римлян 3:23

3 Який Бог насправді

Без Бога нам із цього становища не вибратися. Наше існування без Бога немислиме. Віримо ми в це чи ні.

Спершу про одне непорозуміння.

Майже кожен має в голові якийсь образ Бога. Навіть той, хто не вірить. Часто це образ суворого наглядача. Того, хто все бачить і нічого не забуває. Дехто так навчився ще в дитинстві: «Боженька все бачить». Це звучало не як розрада. Це звучало як нагляд.

Якщо перенести це на хрест Ісуса, виходить так: Бог хоче покарання. Ісус кинувся між Ним і нами, щоб покарання впало на Нього, а не на нас. Син угамував гнівного Отця.

Багато хто чув це саме так, навіть у церквах. Дехто через це пішов. Хто захоче довіряти Богові, Якому спершу треба побачити кров, щоб стати приязним?

Дещо в цьому правда. Бог бачить, що ми робимо. І Він нічого просто так не стирає. Але решта неправда. Хто починає з цього образу, той зрештою все розуміє неправильно. Цей образ — спотворення. Щонайменше — однобічне спрощення.

А що, коли Бог зовсім інший? Подивімося, хто в Біблії робить перший крок. Ніколи не людина. Завжди Бог. Він шукає Адама в саду, коли той сховався. Він кличе Авраама. Він виводить Свій народ із рабства в Єгипті ще до того, як дає йому бодай одну заповідь. І насамкінець посилає Свого Сина.

Один із найвідоміших висловів Біблії звучить так: Бог так полюбив світ, що дав Свого Сина.[3]

Не Син домігся від Отця любові. Отець дав Сина, бо любив. Так само як лікар із розділу 1 прийшов, бо хотів допомогти. А не тому, що його вмовили.

Як же тоді Бог поводиться з тим, що ми заподіяли іншим, а отже, і Йому? Почнімо знову з нас. Уявіть, що хтось вас скривдив. Тяжко. У вас є дві можливості. Ви можете йому відплатити. Або можете простити.

Що означає простити? Це не означає, що рани більше немає. Це означає, що ви самі несете шкоду, замість повернути її іншому. Хто прощає,

3. Івана 3:16

той платить. Завжди. Це ціна прощення. І платить її не винний, а той, хто прощає.

Такий досвід між людьми. А в Бога? У Старому Завіті, першій частині Біблії, Він каже Своєму народові:

Ти обтяжив Мене своїми гріхами. Я, Я Той, Хто стирає твої переступи заради Себе.[4]

Одне стоїть поруч із другим. Гріх обтяжує Бога. Він несе його. І Він стирає його. Не тому, що ми на це заслужили. А тому, що Він такий. Не суддя, що чатує на помилку. А Той, Хто вже несе тягар задовго до того, як ми помітимо, що поклали його на Нього.

Але це лише одна половина. Бог не вдає, ніби нічого не сталося. Бог, Який на все заплющував би очі, не був би добрим Богом. Він був би байдужим. Коли дитині чинять кривду, ми чекаємо, що хтось поставиться до цього серйозно. Бог ставиться до цього серйозно. До всього. До кривди, яку вчинив я, так само серйозно, як до тієї, якої завдали мені.

Ідеться про те, чи Бог, несучи й терплячи гріх, справедливий, неупереджений і послідовний. Чи встановить Він справедливість щодо всього — минулого, теперішнього й майбутнього? Це стосувалося б усіх і кожного. Чи можна колись виправити шкоду, заподіяну нашою неспроможністю — нашим гріхом? Немислима річ, яка, мабуть, може статися лише через немислиме чудо.[5]

Усе це разом веде нас до хреста. Богові, Який був би лише суворим, хрест не був би потрібен. Він міг би просто карати й відплачувати. Богові, Який був би лише поблажливим, хрест теж не був би потрібен. Він міг би відвернутися. Це було б так само трагічно. Але в Бога є і те, і те. Він серйозно ставиться до провини. І Він цілковито любить винного. Такий Бог іде шляхом, на якому правдивим залишається і одне, і друге. При цьому Він не розривається між одним і другим. Він є любов, і все, що Він робить, — любов. Це любов, яка справедлива і свята.

Хрест — це той шлях. І це Його шлях. Не наш.

4. Ісаї 43:24-25
5. Римлян 3:25-26

4 Чому кров?

Хрест був кривавою справою. І обійти кров ми не можемо. Навіть якщо це звучить чужо. Принаймні в наших краях.

У повсякденні ми рідко бачимо кров. Коли поранимося. У лікаря, коли він бере кров. Або коли здаємо кров як донори. Там ми дізнаємося те, що зазвичай легко забуваємо: кров може рятувати життя. Кров одного підтримує життя іншого.

Хто вперше приходить на богослужіння, може почути пісню про кров Ісуса. І здивуватися. Або відчути огиду. Чому християнство не може обійтися без крові? Чому не досить слова прощення?

Почнімо знову з нас. Маленький хлопчик малює фломастерами на білій маминій скатертині. Мама заходить і бачить це. І прощає йому. Одразу, без докору. Але скатертина однаково розмальована. Прощення не робить її чистою. Хтось мусить її випрати. І той, хто її пере, — не хлопчик.

Ось різниця між прощенням і очищенням. Прощення каже: «Я не ставлю тобі цього на карб». Очищення каже: «Цього більше немає». Нам потрібне і те, і те. У розділі 2 ми побачили, що гріх сидить у нас, як хвороба. Тому нам потрібен не лише той, хто скаже: «Забудьмо». Нам потрібен той, хто зцілює.

А в Бога? Він навчив цього Свій народ Ізраїль задовго до Ісуса. Мовою, яка нам чужа. Тоді її розумів кожен. Це мова жертв.

Ізраїльтянин, який завинив, приводив тварину до святилища — місця, де жив Бог. Він клав руку на голову тварини. Це означало: ця тварина тепер стоїть замість мене. Потім її заколювали. Священник брав кров і приносив її до жертівника. Кров була головним. Не вбивство. Кров.

Чому? Бо кров у Біблії означає життя. У Мойсеєвому Законі Бог каже:

Життя — у крові, і Я дав її вам на жертівник, щоб вона вас покривала.[6]

У цьому реченні багато змісту. Бог дає кров. Він не вимагає її, як кредитор свої гроші. Він дає її, як лікар дає ліки. А те, що робить кров, називається: покривати. Вона лягає на провину. І водночас забирає її.

Що каже ця чужа мова? Три речі:

Провина — це серйозно.

Вона коштує життя.

---

6. Левит 17:11

І це життя дає Бог.

Але тварини були лише образом. Вівця не знає, за що вмирає. Вона нічого не може взяти на себе, бо нічого не розуміє. Біблія сама каже, що кров тварин не може забрати провини.[7] Це був своєрідний урок. Так Бог наперед оголошував, що Він колись справді зробить.

І тоді Він це зробив. Не з твариною. З людиною, яка знала, що робить. Яка цього хотіла. З Тим, Хто був власним Сином Бога. Бог узяв тут не чужу кров. Він дав Свою власну.

Тому кров. Не тому, що Бог хоче бачити кров. А тому, що провина коштує життя. І тому, що Бог вирішив: це має бути Його власне життя. Отець і Син цілковито єдині в цьому ділі.

7. Євреїв 10:4

5 Що казав Сам Ісус

А Сам Ісус? Чи знав Він, що на Нього чекає?

Коли людина помирає рано, ті, хто залишився, часто питають: чи передчував він це? Чи сказав він щось, що ми розуміємо тільки тепер? Іноді знаходять листа. Або згадують слова, повз які тоді пройшли.

Щодо Ісуса напрошується інша підозра: сенс Його смерті нібито надали лише згодом. Мовляв, проповідник зайшов надто далеко. Можновладці прибрали Його з дороги. А Його друзі потім шукали сенсу в безглуздій смерті. Таке буває. Люди так роблять, коли сумують.

Розповіді кажуть інше. Ісус говорив про Свою смерть ще до того, як вона настала. Не раз. І Він Сам надав їй саме цього сенсу — сенсу відкуплення.

Тричі Він казав Своїм друзям, що піде до Єрусалима й мусить там померти. Мусить. Вони не хотіли цього чути. Петро, один із них, рішуче заперечував Йому. Ісус не відступив.

Одного разу Він назвав Себе лікарем. Йому дорікали, що Він сидить за столом із ненависними збирачами податків та іншими людьми з поганою славою. Він відповів:

Не здорові потребують лікаря, а хворі.[8]

Він знав, до кого прийшов. І Він сказав також, для чого:

Син Людський прийшов не для того, щоб Йому служили, а щоб служити й віддати Своє життя як викуп за багатьох.[9]

Син Людський — так Ісус називав Себе. Викуп — це гроші, якими викуповують полоненого. З полону, з рабства. З життя в боргах. Ісус каже: Моє життя — це ціна. А ви — ті, хто стає вільним.

Останнього вечора Він їв зі Своїми друзями пасхальну вечерю. На це свято Ізраїль і досі згадує визволення з Єгипту. Він узяв хліб, розламав його й сказав: Це Моє тіло, за вас. Він узяв чашу з вином і сказав: Це Моя кров, пролита за багатьох на прощення гріхів.[10]

Вони цього не зрозуміли. Лише згодом. Але Він сказав це до того, як це сталося. Він знав, що помре. Він знав, за кого. І Він знав, для чого.

---

8. Марка 2:17
9. Марка 10:45
10. Луки 22:19; Матвія 26:28

Потім настала ніч у Гетсиманському саду, біля підніжжя Оливної гори. Там ми бачимо, чого це Йому коштувало. Він узяв із Собою трьох Своїх друзів. Він сказав їм, що душа Його сумна аж до смерті. Потім упав на землю й молився:

Отче, для Тебе все можливо. Забери від Мене цю чашу. Та не те, чого Я хочу, а те, чого Ти хочеш.[11]

Чаша — давній образ. У пророків Ізраїлю чаша — це те, що Бог дає людині випити. Її частка. Її доля. Іноді це благословення. Іноді — найтяжче, що може випасти людині. Ісус бачив, що було в Його чаші. Він просив, щоб вона минула Його. А потім випив її.

Отже, Він не втрапив у Свою смерть випадково. Він бачив, що наближається. Він просив, щоб Його від цього вберегли. І все ж пішов. До цього ми повернемося в розділі 7.

На хресті, незадовго до Своєї смерті, Він сказав іще одне слово. Грецькою це одне-єдине слово. Німецькою потрібно три (Es ist vollbracht), українською теж вистачає одного: «Звершилося».[12] Це не означає: усе скінчилося. А означає: справу зроблено. Доручення виконано.

11. Марка 14:34-36
12. Івана 19:30

6 Три важкі речення

Тепер буде складно.

Три речення, які треба читати повільно.

Ви знаєте речення, які доводиться читати двічі. Висновок лікаря. Лист від установи. Ви читаєте їх, відкладаєте й читаєте ще раз. Бо від них багато залежить.

Такі речення є і про смерть Ісуса. Перші християни підсумували її кількома реченнями. Три з них особливо важкі. Важкі, бо несуть багато. І важкі, бо їх легко зрозуміти неправильно.

Перше речення: Христос помер за наші гріхи, за Писанням.[13]

Це найдавніше речення про хрест, яке ми маємо. Павло пише його близько 55 року християнам у Коринті. І додає, що сам перейняв його від тих, хто став християнами раніше за нього. Отже, це речення походить із перших років після хреста. Ніхто не вигадав його через кілька поколінь.

За наші гріхи. Не: через Його ворогів. Не: як приклад для нас. А саме: *за наші гріхи*. Його смерть пов'язана з тим, про що йшлося в розділі 2. З хворобою, що сидить у нас. З тим, чого ми вже не можемо виправити.

За Писанням. Тобто так уже було написано раніше в Біблії Ізраїлю. Перші християни не вигадали хрест наново. Вони знайшли його там. Найвиразніше — в одній пісні, якій уже було кілька століть. Вона говорить про Божого Слугу, якого зневажають, який страждає, який помирає. І вона каже:

Він наші хвороби поніс. За наші переступи Він був поранений. Господь зробив так, що на Нього впала провина всіх нас.[14]

Слово, яке тут стоїть, справді означає «хвороба». Це «хвороба гріха». Пророк бачить Того, Хто бере в Себе те, на що хворіють інші. Як лікар біля ліжка дитини.

Історії визволення в Біблії Ізраїлю вказують наперед на хрест. Те, що там сталося з одним народом, тут відбувається для всіх людей.

Друге речення: Того, Хто не знав гріха, Бог зробив за нас гріхом, щоб ми в Ньому стали Божою праведністю.[15]

---

13. 1 Коринтян 15:3
14. Ісаї 53:4-6
15. 2 Коринтян 5:21

Це найважче з трьох. Його треба читати по частинах.

Хто не знав гріха: Ісус не мав власної провини й ніколи не був спільником неправди. *Зробив гріхом*: Бог поставив Його на те місце, де має бути гріх. Він ототожнив Його з тим, чим є ми. Не так: Він зробив Його грішником. А так: Він передав Йому нашу справу, повністю. А потім мета: *щоб ми стали Божою праведністю*. У Ньому.

Праведність тут не означає: бути бездоганним. Вона означає: бути в чистих стосунках із Богом. Знову належати Йому.

Це обмін. Він отримує те, що наше. Ми отримуємо те, що Його. Але це не обмін, як на ринку, де двоє чужих людей пересувають щось туди-сюди. Це обмін у Ньому. Він бере нас із Собою. У Свою смерть на хресті. І у Своє воскресле життя.

Якось Павло пише своєму другові короткого листа. Від друга втік раб. Його звуть Онисим. Можливо, він щось прихопив. Павло познайомився з ним і відсилає його назад. І пише: Якщо він тобі щось винен, запиши це на мій рахунок. Я заплачу.[16] Ніхто тут не думає про покарання. Один заступається за іншого. Так Біблія говорить і про Ісуса.

Третє речення: Він поніс наші гріхи у Своєму тілі на дерево.[17]

Це речення ви вже знаєте з розділу 1. Воно називає місце. У Його тілі. На дереві, на хресті. Не в думках, не десь на небі. Певного дня, на певній балці, у тілі, яке могло кровоточити.

І воно називає дію: поніс. До цього належить ще один образ із мови жертв. Раз на рік, у великий День Очищення, священник клав обидві руки на голову живого козла. Він визнавав над ним усю провину народу. Потім козла виганяли в пустелю. Він відносив провину геть. У місце, звідки вона не поверталася.[18]

Саме це слово стоїть і в третьому реченні: поніс. Відніс геть. Ісус — як той козел, що виносить провину геть. І водночас Він — жертва, чия кров очищає. І те, і те — в одній Особі.

Речення продовжується: щоб ми, померши для гріхів, жили для праведності. Там не написано: щоб ми почувалися краще. Там написано: щоб ми жили інакше. Смерть Ісуса — не лише те, що сталося для нас. Через неї щось має статися і з нами, і в нас.

А далі йдуть слова, які ми вже знаємо: Його ранами ви зцілилися. Його смерть — наше життя.

---

16. Филимона 1:18-19
17. 1 Петра 2:24
18. Левит 16:21-22

7 Як Його смерть нас рятує

Тепер — відповідь. Або принаймні спроба відповіді.

Хто когось утратив, питає: чому? Чому саме він? Чому так? Здебільшого відповіді немає. Смерть залишається безглуздою.

Щодо Ісуса ми питаємо інакше. Не лише: чому Він помер? А й: що сталося в Його смерті? Це третє запитання з розділу 1. Я спробую наблизитися до відповіді в п'ять кроків.

По-перше: Він узяв це на Себе.

Ісус не потрапив у нещасний випадок. Він Сам пішов назустріч. Він знав, що чекає на Нього в Єрусалимі. І пішов туди. У ніч перед смертю Він молився, щоб це минуло Його. Потім сказав: Не те, чого Я хочу, а те, чого Ти хочеш.[19]

Те, що було далі, зробили люди. Зрада друга. Вирок, вирішений заздалегідь. Побої, глум, страта. Жодної блискавки з неба. Людські руки. І все ж Біблія каже: саме це був Божий шлях. Бог віддав Свого Сина.[20] І те, і те правда. Люди це зробили. Бог дозволив цьому статися, бо так хотів. Бо так мало статися те немислиме чудо, про яке йшлося в розділі 3.

Те, що Ісус там вистраждав, — це те, що відбувається, коли світ без Бога йде своїм ходом. Посіяне сходить. Брехня, несправедливість, насильство, смерть. Це врожай провини й гріха. Він зібрав його у Своєму власному тілі. Не Свій урожай. Наш.

По-друге: Він міг це понести, бо це було не Його.

Тут допомагає образ лікаря з розділу 1. Чому він міг забрати хворобу в дитини? Бо сам не мав її. Він прийшов ззовні здоровим. Лікар, який сам задихається, не може повернути дитині подих.

Так і тут. Ісус не мав власної провини. Жодного слова, яке Йому треба було б забрати назад. Жодних дверей, якими Він грюкнув би. Тому Він міг понести нашу. Праведний за неправедних.[21] Він несе. Він бере на Себе нашу провину. Він цілком стає на бік грішників. Це відбувається на хресті. Що це робило з Ним у ті години?

По-третє: Він забрав це у Свою смерть.

Чому це мала бути саме смерть?

---

19. Марка 14:36
20. Римлян 8:32; Дії 2:23
21. 1 Петра 3:18

Згадайте розділ 2. Гріх не лише в інших чи поза мною. Він сидить у мені. У моєму житті. Гріх, ця смертельна хвороба, що сидить у житті, знаходить свій кінець тільки тоді, коли це життя закінчується. Тому його не можна просто списати, як рахунок. Рахунок можна розірвати. Життя — ні.

Ісус узяв наш гріх у Своє життя. Як лікар — хворобу дитини. І це життя Він віддав на смерть. Провина й наша хвороба пішли разом туди, де їм місце. Так, як козел відніс гріхи в пустелю, у край смерті. Там вони й залишилися.

Біблія каже це такими суворими словами:

Бог засудив гріх (і звершив над ним суд) у тілі Свого Сина.[22]

Не Сина. Гріх. Саме він дістав свій вирок там, куди Син його відніс. Це відповідь на запитання з розділу 3. Бог не відвертається. Він судить гріх. І рятує грішника. Так Його смерть стає для нас дверима до життя.

А кров? У Біблії кров означає життя, яке віддають. Не жорстокість. Вона каже: Я кладу Своє життя за вас.

Заплата за гріх і його наслідок — смерть. Автор життя помирає замість нас, щоб урятувати нас від остаточної, вічної смерті.

По-четверте: смерть не могла Його втримати.

Тут образ лікаря закінчується. Лікар помер від хвороби, і на цьому все. З Ісусом на цьому не скінчилося. Він Сам був цілком добрий і праведний. Смерть, у якій закінчується гріх інших, не має ні права, ні причини Його втримувати. Через три дні гробниця була порожня. Без цього все інше було б лише гарним прикладом. А з цим — це порятунок. Про це наступний розділ.

По-п'яте: Його смерть зараховано як нашу.

Тепер крок, який робить це моєю справою. Біблія каже не лише: Він помер за нас. Вона каже: ми померли з Ним.[23] Це не побожний зворот. Це означає: у Його смерті закінчилося моє хворе, грішне єство. Людина, якою я був, померла там, на хресті, і була покладена разом із Ним у гробницю. А те, що вийшло з Його гробниці, — це початок того, ким я маю стати. Старе минуло, настало нове.[24]

Тому до цієї смерті належить маленьке слово, яке не можна пропустити: разом. Не лише за нас. Разом із Ним. Хто тримається Його, того Він бере з Собою. Усередину Своєї смерті, де залишаються провина й гріх. І назовні, у Своє життя, де їх більше немає.

---

22. Римлян 8:3
23. Римлян 6:4; 2 Коринтян 5:14
24. 2 Коринтян 5:17

Як може відбутися цей зв'язок — у події, що сталася 2 000 років тому, — я сказати не можу. І тут діє те саме: це Божий шлях і Божий розв'язок.

Що це означає.

Подумайте про те, чого ви вже не можете виправити. Я нагадую вам про це не для того, щоб ви почувалися погано. Воно не стало таким, ніби його не було. Ніхто цього не стверджує. Але його віднесено геть. Тим, Хто міг його понести. У місце, звідки воно вже ніколи не повернеться.

А ви?

Ви вже не той, у кому воно сидить. Ви пройшли з Ним крізь смерть. Це не почуття. Це факт, який установив Бог. Ви можете твердо стати на цю Божу правду.

Чи залишається щось, чого я не можу пояснити? Так. Як одне життя може взяти з собою інші життя крізь смерть — це залишається таємницею. Що це означало для Ісуса в глибині душі — так само. Але це таємниця з датою, місцем і порожньою гробницею.

Тут я можу сказати лише одне: Дякую, Ісусе, дякую!

8 Чому без Великодня не обійтися

У п'ятницю Він помер.

У неділю гробниця була порожня.

Хто стояв біля могили, знає це почуття. Тут щось закінчилося. Остаточно. Можна приносити квіти й запалювати свічки. Але останнє слово за смертю. Принаймні так здається.

Уявіть, що історія Ісуса закінчилася б у п'ятницю. Добрий чоловік, страчений. Його друзі ховаються, боячись, що будуть наступними. Його гробниця закрита важким каменем і під вартою.

Тоді ми мали б зворушливий приклад. Того, Хто помер за Свої переконання. Того, Хто ще на хресті молився за Своїх катів. Ним можна було б захоплюватися. Можна було б намагатися Його наслідувати. Але ніхто не був би врятований. Він був би як лікар із розділу 1: Він узяв хворобу в Себе, і вона Його вбила.

Павло каже це прямо:

Якщо Христос не воскрешений, то ви ще у своїх гріхах.[25]

Ще у своїх гріхах. Тоді гробниця була б не місцем, де залишилася провина. Вона була б лише місцем, де залишився й Він. Тоді все, що написано в цій книжці, втратило б силу.

Перші християни стверджують нечуване. Він, кажуть вони, не залишився мертвим. На третій день гробниця була порожня. Жінки знайшли її такою рано-вранці. І Він зустрівся зі Своїми друзями. Не як дух. Як Той, Хто їсть із ними і чиї рани можна торкнутися.

А що, коли це правда? Тоді для нашого запитання це означає щонайменше три речі.

По-перше: Бог сказав «так». «Так» тому, що сталося в п'ятницю. Якщо Бог воскрешає Його, то Його смерть не була нещастям, яке Бог потім виправив. Тоді все це було шляхом, і Бог його підтвердив. Давній вислів каже і те, і те одним подихом: Його віддано за наші переступи й воскрешено, щоб ми стояли перед Богом праведними.[26] Смерть забирає провину. Воскресіння каже: це чинне назавжди.

По-друге: провина залишилася в гробниці. Він — ні. Це знак, що її більше немає. Якби ще щось залишалося невирішеним, смерть мала б

25. 1 Коринтян 15:17
26. Римлян 4:25

право Його втримати.

Коротке пояснення: «провина залишилася в гробниці» — це образ. Він означає: з нею покінчено, її прибрано, її більше немає.

По-третє: Він живий. Той, Хто помер за нас, — не минуле. Він тут. Сьогодні. Назавжди. Він пішов до Бога в людському, безсмертному воскреслому тілі. Звідти Він прийде знову.

До речі, історія дифтерії на цьому не закінчилася. Наприкінці XIX століття знайшли ліки. Їх добували з крові коней. Коням уводили отруту хвороби, спершу трохи, потім більше. Вони її подолали. І тепер у їхній крові було те, що рятувало дітей. Так вижили тисячі дітей.

Кожне порівняння кульгає, і це теж. Але воно дещо показує. Хто переніс хворобу й подолав її, того життя може зцілювати інших. Ісус узяв у Себе хворобу світу й подолав смерть. Його життя тепер призначене нам. Біблія каже:

Ми будемо спасенні Його життям.[27]

Зло ще є. І хвороба теж, і смерть. Але ліки знайдено. Їхній кінець визначено.

27. Римлян 5:10

9 Добра звістка

А я?

Що мені з цього?

Ви дочитали цю книжку аж до цього місця. Можливо, з цікавістю. Можливо, із сумнівом. Можливо, і з тим, і з тим. Це останнє запитання з розділу 1: як це доходить до мене? Один чоловік дві тисячі років тому помер і воскрес. Що мене з цим пов'язує?

Нічого, поки я лише дивлюся збоку. Усе, щойно я довіряюся Йому.

Уявіть чоловіка, який тяжко хворий і водночас стоїть перед судом як обвинувачений. Йому бракує двох речей: виправдувального вироку й здоров'я. Його можна виправдати, але він залишиться хворим. Його можна вилікувати, але він залишиться обвинуваченим. Йому потрібне і те, і те.

Таке наше становище. Ми бачили це в розділі 2. Нам потрібне прощення. І нам потрібен кінець хвороби, що сидить у нас. Хрест, а точніше Розп'ятий, дарує і те, і те. Але не як автомат, у який кидають монету. Він дає це, як лікар, що підходить до ліжка. Потрібна зустріч.

Що має зробити хворий? Згадайте дитину з розділу 1. Вона нічого не могла зробити, хіба що лежати тихо й дати лікареві робити своє. Їй не треба було розуміти, що робить лікар. Їй треба було лише дозволити йому.

Біблія має для цього слово: вірити. Це слово затерте. Багато хто чує в ньому: вважати правдою те, чого не можна довести. А йдеться про інше. Вірити означає покладатися на Нього. Довіритися Тому, Хто може допомогти. Вам не треба розуміти все. Лише — і передусім — це: саме Він прощає, зцілює й рятує. Вам треба допустити Його до себе. Відкритися Йому і впустити Його.

І що відбувається тоді? Один вислів каже це так:

Тож тепер, коли нас виправдано вірою, ми маємо мир із Богом.[28]

Виправдано — це і є виправдувальний вирок. І мир. Не перемир'я, коли кожен чекає, чи не почне інший знову. Мир. Справу залагоджено. Не тому, що я її залагодив. А тому, що Він поніс її у Своєму тілі на дерево.

До цього належать три речі. Це не тиск. Це запрошення.

---

28. Римлян 5:1

Навернутися. Це не означає: спершу стати добрим, а тоді прийти. Це означає: змінити напрямок. Перестати намагатися вилікувати себе самому. Визнати, що це неможливо. Навернутися — це те, що старомодно називають покаянням.

Охреститися. Хрещення — це знак, який відбувається з усім тілом. Людину занурюють у воду, і вона знову підіймається. Біблія каже: ми поховані разом із Ним.[29] Людину, якою я був, кладуть туди, де залишилася провина. А той, хто виходить, належить Тому, Хто живий. Хрещенням людина визнає над собою нового Господа — Царя Ісуса.

Належати до спільноти. Ніхто не йде цим шляхом сам. Хто належить Ісусові, той належить до спільноти з багатьма іншими. Вам потрібні інші. І інші потрібні вам.

А тепер кінець. Це не кінець, це початок. Слова, з яких усе почалося, звучали так: Він помер за нас. Тепер ви знаєте, що християни мають на увазі. Він узяв нашу провину в Себе, бо вона не була Його. Він поніс її у Своєму тілі у Свою смерть. Він узяв нас із Собою туди й разом із Собою вивів звідти. І Він живий.

Є речі, яких ви вже не можете виправити. Це залишається правдою. Але є Той, Хто їх поніс. Це і є добра звістка. Біблія називає її Євангелієм. Я вірю: вона правдива. І вона — для вас.

29. Римлян 6:4

Одного чоловіка страчують, дві тисячі років тому. Його друзі згодом кажуть: це було за нас.

Що це має означати? Чи може хтось померти за інших? І який стосунок це має до мене?

Ця книжка простежує це запитання до кінця. Вона розповідає, що з нами не так, який Бог насправді і чому одна смерть може щось змінити.

Хрест — більше, ніж знак. Це вихід у вічне життя.

Для всіх, хто справді хоче знати.